

BLANCQUAERT, Edgard, taalkundige, hoogleraar (Opdorp 20 juni 1894 - Mariakerke [Gent] 29 september 1964).

Middelbaar onderwijs te Mechelen; hoger onderwijs te Gent en na onderbreking door de oorlog te Brussel; aldaar in 1919 doctor in de Germaanse filologie op het proefschrift *Het Opdorpsch dialect*. In 1925 benoemd tot docent in de faculteit van de letteren en wijsbegeerte aan de rijksuniversiteit te Gent; op 4 maart 1930 gewoon hoog-

leraar; rector van de universiteit voor de periode 1945-'47, beheerder-inspecteur van 1 januari 1952 af en van 1 oktober 1954 af regeringscommissaris bij dezelfde universiteit. Lid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde sedert 1935; doctor honoris causa aan de universiteit te Rijsel; emeritus sedert september 1957; minister van openbaar onderwijs begin 1939.

Als hoogleraar breidde Blancquaert de sectie neerlandistiek aan de vernederlandste Gentse universiteit verder uit, o.m. door de stichting van de vakken dialectologie en fonetica. Hij verwezenlijkte wat Gilliéron deed voor het Franse taalgebied: hij stelde dialectatlassen samen op grond van een zo accuraat mogelijk onderzoek te velde, dus op de plaats waar het dialect nog wordt gesproken; hij leidde de Reeks Nederlandse Dialectatlassen (sedert 1958 samen met W. Pée). Hij droeg belangrijk bij tot de vernederlandsing van de Belgische wetteksten in de schoot van de commissie ad hoc bij de ministeries van justitie en binnenlandse zaken. Als lid van de Nederlands-Belgische Spellingscommissie en van de Woordenlijstcommissie (in 1950 als voorzitter van de Belgische Afdeling) werkte hij mee aan de totstandkoming van de zgn. nieuwe spelling, een constante zorg van de Vlaamse ontvoogdingsstrijd. Zijn Praktische Uitspraakleer van de Nederlandse Taal (eerste druk in 1934, achtste druk in 1969 met een voorbericht door W. Pée, zijn opvolger te Gent) was voor de wording van het Algemeen Beschaafd in onze gewesten van het grootste belang. Met dat werk gaf hij de Vlamingen een houvast voor een algemeen beschaafde uitspraak. De in zijn werk beschreven uitspraak heeft als model gediend voor het middelbaar en normaal onderwijs en de meeste boekjes over uitspraak voor het lager onderwijs steunen erop. Door zijn grote kennis van de Vlaamse dialecten wist Blancquaert met welke uitspraakmoeilikheden de Vlamingen te kampen hadden. Hij stichtte het Belgisch Interuniversitair Centrum voor Neerlandistiek. Blancquaert stelde in 1947 het Verslag over de Enquête van het Vermeylen-Fonds op (1947) en werkte aldus mee aan de herleving van de V.B. In het januarinumnummer van het Nieuw Vlaams Tijdschrift (1948, p. 736-750) kon hij reeds schrijven over De Vlaamse Beweging weer van wal.

LITERATUUR: *Album Edgard Blancquaert, de gehuldigde aangeboden ter gelegenheid van zijn emeritaat door kollega's, vakgenoten en oud-leerlingen* (1958, met een exhaustieve bibliografie van zijn werken); - *Edgard Blancquaert, in Rijksuniversiteit te Gent. Liber Memorialis 1913-1960*, I (1960, p. 289-296); - *Aan Edg. Blancquaert bij zijn 70e verjaardag, in Taal en Tongval*, jg. 16, nrs. 2-3 (1964); - *Rouwhulde uitgesproken door Eerw. Pater Stephanus Axters, in Jaarboek van de Kon. Vl. Academie voor Taal- en Letterkunde* (1965, p. 260-261).

RENE HAESERYN